

Punkter have en faa overveiende Betydning, at det vil være tilraabeligt at reise nogen stor Kamp paa disse Punkter. Det ærede Medlem nævnte Slutningsbestemmelsen i § 5, som han erklærede at være temmelig stram. Jeg skal dertil sige, hvad jo iøvrigt ogsaa han bemærkede, at denne Bestemmelse hidrører fra det andet Thing. Jeg antager ikke, at den i Birkeligheden vil være faa streng, som den kunde synes at være, idet det jo følger af sig selv, at den Paagældende i indtrædende Omstændigheder maa kunne finde en berettiget Grund til ikke at holde sig den foreskrevne Reiseroute eller Tid efterrettelig ganske overensstemmende med Bogstaven, ligesom der udtryffeligt er søiet til, at Routen kan fraviges i Nødstilfælde, nærer jeg heller ikke Tvivl om, at dersom den Paagældende, som det ærede Medlem omtalte, kunde faae Arbejde paa et Sted, der laa noget fra den foreskrevne Route, og han derom gjorde Anmeldelse for vedkommende Politiværdighed, vilde der ikke blive lagt ham nogen Hindring i Veien for at tage et saadant Arbejde. Det ærede Medlem vil maaske af 2den Behandling i det andet Thing have set, at jeg ligeledes har udtalt mig om den Forandring, som er slet med Hensyn til Ordene „kan“ og „skal“, men i det andet Thing har jeg troet at kunne i den Henseende berolige mig med den Betragtning, som det ærede Medlem ogsaa gjorde gjældende her, at det i Birkeligheden reducerer sig temmelig nær til en Ordstrid, idet man paa samme Tid, man forandrede Ordet „kan“ til „skal“, tilføiede en Undtagelse, hvorved praktisk det samme Resultat fremkommer, som om man havde ladet Ordet „kan“ blive staaende. Hvad § 8 angaar, udtalte det ærede Medlem, at han fandt det heldigt, at man havde ladet Bestemmelsen om Paategningen om de vedkommende Personers Forhold bortfalde. Han begrundede fornemmelig denne sin Mening ved en Henviisning til Lyendelovgivningingen, idet han mente, at man ikke burde foregribe mulige Bestemmelser paa Lyendelovgivningens Omraade ved allerede her ligesom at udtale sig til Gunst for Skudsmaalspaategning. I den Henseende vil jeg kun gjøre opmærksom paa, at, saaledes som det var fittet i det oprindelige Lovforslag, var der ikke paalagt Arbejdsgiveren nogen Forpligtelse til at meddele Skudsmaal. Det stod som en aldeles frivillig Ting. Jeg skal gjentage, hvad jeg har havt den Ære at udtale for ikke mange Dage siden her i Thinget, at mig har det altid været stødende, at man for nogle Aar tilbage i 1867, saavidt jeg husker, her i Thinget vedtog en Bestemmelse, der forbød en Mand at give Skudsmaalspaategning, uagtet han selvsjælgelig maatte give en saadan Paategning paa sit eget Ansvar. Bestemmelsen er imidlertid jo nu udgaet, og jeg agter ikke at opfordre det ærede Thing til i den Henseende at etablere eller gjenoprette det oprindelige Lovforslag. Naar det ærede Medlem, hvad Slutningsstykket i § 8 angaar, henviste til det

Inhumane, som der kunde være i at give en Mand i hans Bog Paategning om en ham overgaaet Straffedom, saa er den Betragtning, hvorfra det ærede Medlem i denne Henseende udgik, jo os alle ikke blot bekendt, men mer eller mindre dele vi jo Alle den samme Opfattelse. Vi ere jo Alle enige om, at det kan være haardt og ubilligt mod en Mand, at en enkelt Forsyndelse fra hans Side skal lægge ham Hindringer iveien for iøvrigt at komme til at virke og faae Ansættelse og Plads i Verden i hans senere Liv. Men saa rigtigt dette i og for sig er, saa lader det sig ikke negte, at der ogsaa kan være andre Hensyn at tage. Det er overalt det, der gjør den Gjenstand, hvormed vi her beskæftige os, faa overordentlig vanskelig, at der er modstaaende Hensyn at afveie mod hinanden. Paa den ene Side staaar Individet med sin Ret og sit Krav paa personlig Frihed, paa at man ikke indskrænker ham og lægger ham Hindringer iveien, og paa den anden Side staaar Samfundet med sine Krav. Det kan være vanskelig at afgjøre, hvorvidt man af Hensyn til Samfundets Krav kan være berettiget til at gaa i Indskrænkningen af den Enkeltes personlige Frihed. Dette gjælder ogsaa her. Er det haardt mod den enkelte Mand at give en Paategning om, at han har gjort sig skyldig i den og den Brøde, lader det sig ikke negte, at det ogsaa kan siges at være ubilligt at afsætte maaske mange andre Medborgere for at blive narrede til at tage en Person i deres Tjeneste, som maaske forstaaer at tale godt for sig og bilde dem ind, at han er Trofskaben og Ustyldigheden selv, skjøndt han maaske er en overmaade slet og berygtet Person. Dette kan fremtræde ligeoverfor mange Personer, som maaske kunne komme til at lide haardt under, at de ikke have faaet tilbøielig Underretning om vedkommende Personers Bessaffenhed, og det kan ligeledes være af Interesse for Politiet, hvem Om sorgen for Samfundets No og Fred paahviler, at kunne faae den Henviisning paa at følge visse Personer med Opmærksomhed, som kan fremgaa af en saadan Paategning. Naar det saaledes vel ikke kan negtes, at modstaaende Betragtninger kunne gjøres gjældende, og de ere ogsaa blevne gjorte gjældende i det andet Thing, saa kunde man maaske vel sige, at naar en af disse Parter — vil jeg kalde dem for Kortheds Skyld — skal lide, saa er den først og nærmest dertil, som umægtelig har gjort sig skyldig i en Synd, en Brøde. Det er ikke min Hensigt med disse Betragtninger at udtale mig bestemt eller afgjørende for at gaa i nogen bestemt Retning, og navnlig vil jeg forbeholde mig at se, hvad det ærede Medlem antydede om, at man mulig kunde indsette i Stedet herfor en Bestemmelse, hvorved man i alt Fald noget indskrænkede det Haarde i Bestemmelsen, saaledes som den nu staaer; men jeg har dog allerede nu, da dette Spørgsmaal blev reist af det ærede Medlem, villet gjøre opmærksom paa de Betragtninger, som